

כה עזה שניסה לרכוש אותה ותמיד

וחזרתי אליו מרצוני הטוב הוא יוכל לעשות ממני חתיכות חתיכות אם אלך ממנו ואף אחד לא יוכל לעזור לי — לא יוסף ולא המשטרה. בכיתי ימים שלמים. פעם קיבלתי חום וביקשתי שיביא לי רופא. יותר טוב שתמותי כאן ולא אביא לך רופא! ענה לי. בסוף, כשמצבי לא הוטב, לקח אותי לרופא במושב. ניצלתי את ההזדמנות שעזב אותי לבד וכשגמרתי את הטיפול מיהרתי למשטרה בירושלים וסיפרתי להם על התעללותו.

איום בסכין מטבח

עברתי לגור בתלפיות, אצל אשה זקנה. איך שהוא הצליח אלברט כמו תמיד לגלות את מקומי. בערב יום כפור, בהיותי עסוקה בהכנת הבגדים לקראת נסיעתי למש"פחתי בתל-אביב, הוא נכנס. את צריכה לבוא אתי עכשיו, קבע בתקיפות. עניתי שאינני חושבת להיענות לו הפעם. את רואה את הסכין הזו על השולחן? שאל, אם לא תבואי אתי ארצה אותך בסכין זו!

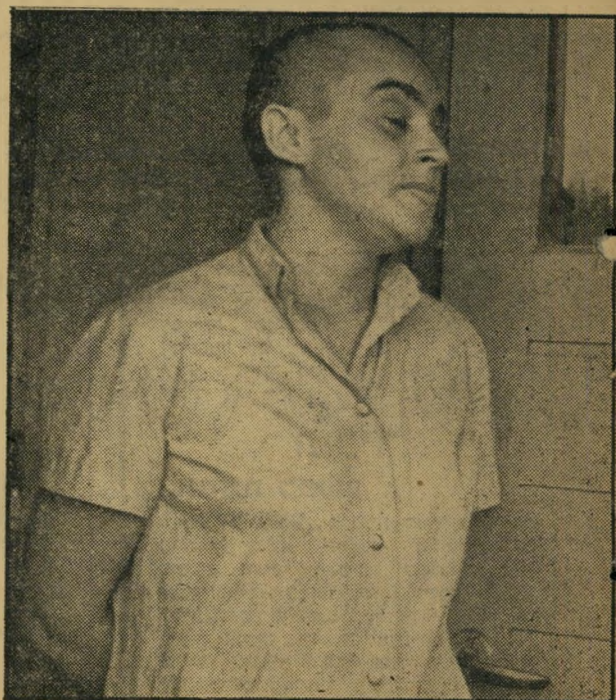
אותתי לאשה שתזעיק את המשטרה, אבל היא פחדה ממנו. אמרתי לאלברט שאני מרגישה כי חליתי ואבוא לראותו מחר, אבל הוא סחב אותי בידי, לבושה רק כתונת-לילה. הגענו לצריף של חבר שלו במעברה. הוא חשבתי איך לברוח הרחק הרחק ולהפטר ממנו. ידעתי שעל עזרתה של המשטרה לא אוכל לסמוך.

בשעה ארבע לפנות בוקר קמתי והתחלתי לחפש משהו, כדי לתת לו בראש. פתאום הוא התעורר: מה פתאום קמתי? שאל אותי. ביקשתי ללכת לרופא והוא הבטיח לקחת אותי בבוקר. עד הבוקר שברתי הכל בצריף. הוא לקח אותי כמו שהייתי, בכתונת-לילה לבנה, אל דודתו באותה מעברה, להנאת כל האנשים שהתבוננו במחזה. היא תמצא דרך לפשר בינינו, הבטיח אלברט.

שפחתי את כל לבי לפני דודתי. ביקשתי שתשפיע עליו לעזובי לנפשי ולתת לי לחיות את חיי לבי. הדודה ביקשה שאנסה עוד פעם. סרבתיו אפילו לשמוע על כך. אלברט איפשר לי ללכת להתלבש, לקח אותי לתחנת האוטובוסים כדי לחזור למושב. בתחנה הקמתי צעקות אמרתי לאלברט שלא אלך איתו, עד שיכניס לבוא אתי למשטרה ולחזרום שם כי יתנהג אתי בסדר. הוא הסכים ובמשטרה התלוננתי על כל מה שעולל לי בלילה. הם השאירו אותו בכלא. נשמתי לרווחה.

מקלט בבית-חולים

שוב ניסיתי לארגן את חיי. פניתי לבית-החולים הצרפתי וביקשתי לעבוד שם. נוסף לעבודה הורשיתי גם להתגורר במקום. אשרי היה שלם. ידעתי שאלברט השתחרר בינתיים, אבל הדבר לא הדאיג אותי. תיארתי לעצמי שעד לבית-החולים לא יגיע. היתה זו טעות מרה. באחד מימי הביקורים באו לבית-החולים כמה עולים ממרוקו, ממכריו של אלברט. שמת לב שהם הבחינו בי, אבל לא הייתי בטוחה בכך. אחרי ימים אחדים, כשירדתי למטבח בית-החולים להביא אוכל לחולים, נכנס הוא — אלברט. הוא תפש אותי ביד והחל לסחוב אותי החוצה. הקמתי צעקות, הזכרתי לו את הבטחתו במשטרה להתנהג בסדר אבל הוא לא הרפה עד שבאו האחיות, הוציאו אותי

מספרת יזיה את מר גורלה. אלברט הביאה בכוח לביתו. אילצה להסכים כי יגלה את שערך, כדי שתאבד את פיח.

בכוח, בגרון ובסכין = גילוח אהבה

דבר אחד לא יכולתי להתגבר. הגענועים לבני הקטן החלו להציק לי מאד. עד שיום אחד קמתי ונסעתי לבקר בירושלים. עוד לפני שניגשתי למשפחה, שלידה נמסר הילד עלייך משרד הסעד, שוב החליט הגורל לעשותני לצחוק ומכל רבבות האנשים שהסתובבו באותו יום בחצרות ירושלים היה עלי לפגוש ודקא בשטן שלי.

בשעה שמיהרתי ברחוב אל בני, ניצב לפני פתאום אלברט, באמצע המדרכה. נבהלתי נורא, אולם הוא הגיב על הפגישה אחרת לגמרי ממה שתיארתי לי. חשבתי שהוא יהפוך אותי לגל עצמות, אבל אלברט ניגש אלי בידדות, נשק לי בחום באמצע הרחוב ההומה. מה אתה רוצה ממני? שאלתי, מתגוננת, יותר טוב שתרחק ממני. אלברט לא זו. אפילו שיהיה רצח פה אני לא אעזוב אותך, אמר. נשבעתי לו שאסלח לו על הכל, שאבוא להעיד לטובתו מתי שרצה, רק שיניח לי ללכת לבדי.

עכשיו בואי, אמר לי, אחר כך נראה. התביישתי לעזור מהומות באמצע הרחוב ונסעתי אתו לביתו. למחרת בבוקר אמרתי לו שאני רוצה לחזור אל בן-דודי, לפני שתיפסק התנועה. הדבר היה ביום שישי, אלברט חיך בהנאה: אין לך כל תקווה לברוח מידי, אמר. הבנתי שהוא מתכוון להחזיק בי בכוח. כששאלתי אותו עד מתי הוא חושב להחזיק בי כך, ענה כי ביום ראשון אסע.

תפסורת מאונם

בשבת, כשישבנו שנינו בחדר, אמר לי פתאום אלברט: יש לי חשק לגזור לך את השערות. או אהיה בטוח שאף אחד לא יסתכל עליך ולא ירצה לקחת אותך. היתה לי גם החוצפה לדרוש שאסכים לגזירת שערותי, כדי להוכיח לו נאמנות. סרבתיו. יש לי שיער שחור, ארוך ויפה ולמה שאגזור אותי? אלברט התיישב בניחוח על כסאו: בסדר, לי יש מספיק זמן, הודיע. ראיתי שלא אוכל לצאת משם אם לא אסכים. תגזור כבר, אמרתי לו בבכי, העיקר שתעזוב אותי סוף-סוף. הוא גזר את השערות במספרים, המשיך במלאכה במכשיר מיוחד שקנה לצורך זה. כל זמן הגזירה אני אמרתי מילה, רק אחרי שעה שמתי מספחת על הראש הקרח ובכיתי את נשמתו.

למחרת קמתי ורציתי לצאת, כדי לנסוע מהגהינום. אלברט התקרב אלי: לאן שתלכי, רגלי אחריך, הודיע בהחלטיות. העזמתי פנים תמחות. אגנחו הולכים לרבים בירושלים להתחתן, הודיע לי.

אף פעם לאו צרחתני בכל כוחי. אלברט לא התרגש. יש לך שתי אפשרויות, הודיע כמו שופט בבית-הדין, או שתחתני אתי, או שאקלקל לך את הפרצוף ככה שאף אחד לא ירצה להסתכל עליך. הסכמתי מיד להצעת הנישואין. אלברט קרא לאחיו כדי שאחזרו בפניו על הסכמתי. אחיו ביקש שאהיה גלוית-לב אתו. סיפרתי לו כי אלברט הכריח אותי. הוא התקיף אותי לא פעם. גם אני התקפתי אותו. איך נוכל לחיות באושר? האח שמע הכל, וכאילו לא הבין, אמר: אין דבר, תנישאו ותעשו לכם חיים טובים. אלברט ביקש שאצא אתו. יצאתי ורועדת אל בין העצים. למה אמרת לי אחרת ולאחי אחרת? שאל. הסברתי לו שהוא כמו ילד קטן, שצריך לתת לו כל מה שהוא מבקש כדי שיהיה שקט. הוא הכה אותי במשך כמה דקות מכות רצח. למחרת ירדנו לירושלים, כדי לנסוע לבן-דודי, אבל היה כבר מאוחר. ביקשתי שיעזוב אותי בירושלים, אבל הוא לא הסכים. הורדתי את הנעליים והמספחת באמצע הרחוב כדי שיסתלק מרוב בושה, אבל הוא לא הלך. חזרנו למושב שלו.

שלושה ימים ישבתי על הרצפה, בכיתי ולא אכלתי כלום. לבסוף אמרתי לו שאני רוצה להביא את החפצים שלי מביתו של בן-דודי. רציתי לנסוע לבדי, אבל הוא נסע אתי.

הכמתת-פרידה

ברמתיים ירדנו מן האוטובוס ועמדתי במקום. לא רציתי שידע איפה גר בן-דודי. התחננתי בפני כל איש שפגשתי שיקראו אלי את בן-דודי. נכנסנו לבית-קפה. עכשיו תלך, אמרתי לאלברט, כי מפה אני לא זזה יותר. הוא התחיל לשכנע אותי שאני נודדת בטפשות. היתה זוכר מה שקרה בחיפה, אמרתי לבסוף, מפה יהיה אהבה יותר גרוע. אשפוך לך את התה הרוחח על הפנים ואצעק למשטרה. כאשר שמע את המילה משטרה קם מיד ואמר שהוא כבר מסתלק, רק ביקש שאגיד לו מתי אחזור. הבטחתי לבוא אליו כשלא יאמר לי לעשות זאת. תזכרי את המילה הזאת, אמר, ולפני שנעלם מעיני עוד הספיק לצעוק לעבריי: אבל אם תמסרי תלונה נגדי למשטרה לא תהיי בחיים.

רק הבחנתי שהוא נעלם, מיהרתי אל ביתו של בן-דודי. אשתו כבר ידעה על הכל מפי הדור, שראה אותי עם אלברט ברמתיים. אני עצמי הייתי אולי מחתרת לאלברט גם הפעם, אבל בן-דודי היה בדעה כי מוכרחים פעם לשים לזה קץ והתלונן עליו במשטרה. אלברט נעצר שוב.

עכשיו אני חושבת מה בכל זאת יהיה הסוף שלנו? המשטרה כבר הוכיחה שבמקרה כזה אינה יכולה להועיל הרבה. ואני זוכרת היטב את הבטחתו הנוראה של אלברט: לא חשוב מתי יהיה במשטרה או בבית-המשפט, אקבל שגה מאסר, שנתיים, שלוש, ארבע. אבל כשאצא ארצות איתך.

הוא אלברט קדושים, 36, האיש שאהבתו העבירה אותו על דעתו. הוא ניסה לקשור את גודלה בגורלו — אפילו כשזו דקרה אותו בסכין בכוונה להרגו.

מידיו וגרשו אותו החוצה. השוער קיבל הנוראה לא להכניס אותו יותר בשום פנים. אבל אלברט מצא לו שיטה אחרת להתקשרות: שלוש פעמים ביום היה מטלפן ומבקש אותי. לאחיות החל הדבר להימאס. הבחנתי בכך בצורת התנהגותן אלי. באחת הסתבות הלכתי למשטרה, ביקשתי שיעשו משהו כדי שיפסיק להטריד אותי. השוטרים החזירו אותי לבית-החולים. כשהגענו לשם, מצאנו אותו עומד ליד השער, עם סכין הגילוח שהיה מביא אתו כל פעם, מעבירה על צווארו ומאיים שיתאבד אם לא אבוא אתו. השוטרים העלו אותו למכונית ונעלמו אתו. חזרתי לעבודתי.

אבל עתה כבר לא התנהלו הענינים בבית-החולים כפי שהיו בתחילה. האחיות הסתכלו עלי בעינים אחרות, עד שקמתי והסתלקתי. מוצא היחוד היה לחזור אל יוסף ברדה. ירדתי לבאר-שבע. מושגתי את יוסף והסכמנו לבנות את חיינו מחדש. זמן מה חיינו בביתו בנעזימים. התכנית היתה לאסוף קצת כסף ולנסוע לצרפת. עד שיום אחד שוב הגיע אלברט לבאר-שבע. יוסף נבהל כששמע שאלברט בעיר. הוא התרגז ואמר לי ללכת. כל זמן שהוא בחיים איננו יכולים לחיות ביחד. אינני רוצה לחיות בפחד שיום אחד אקבל ממנו סכין גוב.

פעם פגשנו את אלברט. יוסף מיהר לספר לו שהוא מוכן בהחלט לחזר עלי לטובתו. אלברט עצמו שוב הבטיח לי עולם ומלואו. התפתיתי שוב והלכתי אתו. הוא לקח אותי אתו לחיפה. אמר שיעבוד שם, ישתכר קצת כסף וניסע יחד לחוף-לארץ.

זפתאים — דקרתי!

כשהיינו בחיפה, סיפר לי אלברט כי תלוי ועומד נגדו משפט על תקיפה בירושלים. אני הייתי צריכה להיות עדה באותו משפט. הבטחתי לו כי אעיד לטובתו, אם יניח לי לנפשי. אם תעזוב אותי, השיב, תלכי ממני רק לקבר.

הרגשתי איך שהדם עולה לי לראש. נכנסתי למטבח של קינגס בר, לקחתי משם סכין והחבאתי אותה מתחת לבגדי. התיישבתי והזמנתי כוס תה. אלברט נכנס מיד אחרי. מדוע את כל כך עצובה? הוא שאל אותי. נמאס לי מחיי, עזוב אותי במנוחה! צעקתי אליו. הוא אפילו לא שמע מה שאמרתי, רק השיב: הפסיקי עם השטויות שלך, קרא לארבעה חברים שלו, שאחד מהם הסכים לשלם עבורנו את מחיר המלון, עד שאלברט ימצא עבודה על אניה. החלטתי לרצות אותו. ראיתי שבדרך אחרת לא אוכל להיפטר ממנו. כשהיינו כבר בחדר בית-המלון, אמרתי שאני רוצה לצאת קצת לטייל. נכנסנו לבית-קפה. אלברט המין מרק. אמרתי לו שאני הולכת לרוחץ את ידי. כשהגעתי לצידו שלפתי את הסכין שהסתרתי קודם — ודקרתי אותו שלוש פעמים בכל הכוח. פעמיים בראש ופעם שלישית בצוואר. אלברט קם מהר, וכשהוא שותת דם רץ עד קינגס בר — כדי לבקש מחבריו שיבריחו אותי, כדי שלא אפול לידי המשטרה. הוא רצה שאשאר בידי.

אלברט חזר מבלי למצוא את החברים. הוא היה כולו ספוג דם. לא האמנתי שחייה. רק אז התחלתי לצעוק באימה. המשטרה הגיעה, עצרה אותנו. גם המשוטרים עצמם ביקש אלברט שיסלחו לי וישחררו אותי בלי עונש. אני לא הסכמתי. עשיית את זה כדי להיפטר ממנו, אמרתי לשוטרים, תנו לי כמה שתחננו, איני רוצה שתסלחו. הם שלחו אותי למעצר ביגור, שם ישבתי 22 יום. אלברט היה בינתיים בבית-החולים, הבריא לאט-לאט. אחרי 22 יום הביאו אותי לבית-המשפט. אחרי שקרא השופט את כל התיקים שהיו לנו בתחנות המשטרה בכל הארץ הוא הבין לנפשי, אמר שאני מוצאת חן בעיניו ונתן לי רק שלושה חודשים עלי-תנאי למשך שנה.

פגישה עם השטן ברחוב

מיד עם שחרורי באתי אל בן-דודי יוסף, במגידאל. הוא עצמו בעל משפחה ואב לילדים, סיפל בי כמו אב. במשך חודש ימים לקח אותי לרופאים, עד שהבראתי מכל הזעזועים הנפשיים שעברו עלי. אבל על